

Sententias

The background features a stylized illustration of a woman from the chest up, wearing a red, one-shoulder dress with a beaded neckline. She has red lips and is looking slightly to the right. In the foreground, a straight razor with a black handle and a silver blade is lying on a red, draped fabric surface. The overall style is reminiscent of a classic pulp magazine cover.

ROČNÍK 1 | ČÍSLO 3 | ČERVENEC 2019

E-ZIN ČASOPIS, KDE VĚTY DÁVAJÍ SMYSL

JANA JIRÁSKOVÁ
AUTORKA KNIHY **ZBLÁZNILA SES?**

JAN TOMÁNEK
AUTOR THRILLERU **MOTÝLÍ KŘÍK**

ROMAN CÍLEK
DRŽITEL CENY JIŘÍHO MARKA
ZA KNIHU **LETOPISY ZLOČINU**

Sententias

Talent Pro Art

Jana Franče Jirásková

Pět mandarinek

„Neoblíkneš se?“

„Proč?“ usmála se Ilona.

Seděla v křesílku se zkříženýma nohama, v pravý ruce držela hrneček s kafem.

„Měla by ses oblíknout.“

„Ráda po milování zůstávám co nejdýl nahá,“ řekla ona a napila se, „vadí to?“

„Ne, ale neměla bys tady takhle sedět.“

„Ale proč? Nelíbím se ti?“

Luboš si sedl před ní na zem. Políbil jí na palec u nohy, pak na nárt a zamumlal:

„Protože bych se taky nemusel udržet a mohl bych na tebe zas vlítnout.“

„To by ale vůbec nevadilo,“ přimhouřila oči.

Luboš jí začal olizovat kotník. Předklonila se a položila hrnek na stoleček. Její prso se při tom dotklo jeho hlavy. Začala ho hladit ve vlasech.

„Krásně voníš,“ zašeptal, „směsí našich těl.“

Ilona přitáhla jeho hlavu blíž k sobě, do těsný blízkosti svého klína. Jirka se odtáhl.

„To ti ani trochu nevadí sedět nahá na křesle, v kterém si třeba předevcírem hověla jiná? Co když tam nedávno před tebou byla rozcapená nějaká buхта a já jí to dělal prstama? Všude tady tekly její šťávy, přímo stříkala a ty si v tom teď lebedíš...“

„Proč to říkáš?“ zeptala se Ilona, „chceš, abych žárlila?“

„Ale vůbec ne,“ rozesmál se, „jenom ti chci naznačit, že se chováš divně. Že to může bejt šíleně nehygienický si někam dřepnout jen tak.“

„Ty se, sakra, chováš divně,“ zamračila se, „proč chceš všechno pokazit? Podle tý tvojí logiky bych se musela rozpakovat lízt nahá i do tvojí postele! Vlastně do jakýkoli postele, protože kdo ví, co se tam mohlo dít předevcírem.“

Luboš se zvedl a sednul si do vedlejšího křesla. Bavilo ho, jak lehce se Ilona nechala vytočit.

„Ale to já tě přece jen tak škádlím, zlato.“

Ilona se dál plně věnovala pití kávy, pohled upřenej směrem k psacímu stolu, na kterým leželo ve skleněný misce pět mandarinek.

Pět mandarinek dvakrát týdně. Každou středu a neděli odpoledne. Pět mandarinek pro Lubošovu mámu. Pět mandarinek jako důkaz lásky? Vděčnosti? Jako nedostatek fantazie? Jako alibi? Zítra je nahází do batohu, půjde s nimi skoro přes celý město, proplíží se studenou nemocniční chodbou pokud možno tak, aby ho zas cestou neodchytila zdravotní sestra s ohromným předkusem a rozložitým pozadím. Pojmenoval si ji „sestra Zubatá“ („Tak zase za maminkou? Často o vás mluví.“). Ve stíněném pokoji vymalovaným žlutě položí mandarinky na opatlanej kovovej stoleček vedle postele, na který už čtyři měsíce leží jeho máma („Že si děláš takovou škodu, Lubíku.“).

Ale až zítra. Dneska si ještě užije trochu sexu a večer si skočí na pár piv. Ilona vstala, otevřela okno a sebrala ze země svojí kabelku. Kromě ní jsou na zemi ještě její džíny, kalhotky a podprsenka. Tričko přistálo neznámo kde.

„Musíš se producírovat kolem toho okna?“ houknul na ní Luboš.

Ilona se přehrabovala v kabelce.

„Chceš taky cigáro?“ zeptala se.

„Jo, dojdou pro popelník,“ řekl Luboš a odešel do kuchyně.

Když se vrátil, seděla Ilona v křesílku a loupala mandarinku. Slupky skládala na hromádku na stoleček vedle krabičky s cigaretami.

„Jeden můj kamarád říkával mrdalinky,“ usmívala se.

Luboš na ni koukal s kamennou tváří.

„Já vím,“ uznala, „je to trapný.“

Luboš položil popelník, sedl si a zapálil si.

„Chceš?“ natáhla Ilona směrem k němu ruku s ovocem.

„Ne, dík, já mám radši pomrdanče.“

Ilona přemýšlela, proč sem za ním vlastně chodí. Proč se na něj dokonce těšívá? Od začátku přece ví, že je to divnej patron. Dodnes neví, co přesně si o něm myslet. Ani po čtvrt roce nemůže říct, že by si byli blízcí, že by se jejich vztah někam posunul nebo někam směřoval. Sama nechápe, proč pokračuje ve schůzkách (přesněji v souložení) s člověkem, kterej s ní jedná jako s věcí. Jak je možný, že ho dávno neposlala do háje? Každýho jinýho už by dávno označila za arogantního sebestřednýho kreténa. Luboš ne. Luboš se jí zdá bejt tajemnej a zajímavěj.

Luboš típnul cigaretu a zeptal se:

„Zdržíš se do rána?“

V jeho hlasu nebyl ani náznak, jestli o to stojí. Samotného ho překvapilo zjištění, jak moc touží po tom, aby ještě zůstala. Už delší dobu věděl, že ona je jediná, o kterou má fakt zájem. Dalo by se říct, že je to jediná seriózní ženská, s kterou spí. Jediná, s kterou si umí představit obyčejnej rodinnej život. S kterou by chtěl zestárnout. Vedle který by snesl se probouzet každěj den. Báł se, aby jí nevyplašil tím, že to celý myslí moc navážno. Byla tak sebevědomá a soběstačná. Ilona se podívala na hodiny nade dveřmi. Za deset minut šest.

„Že bych skočil pro pivo, třeba,“ navrhnul Luboš,“ anebo že bysme si skočili na točený?“

„Dobrej nápad,“ usmála se Ilona, „pokud najdu tričko.“

Na zahrádce nedaleký hospůdky bylo celkem živo. Rodiny s malejma dětma, skupinka důchodkyň s turistickýma holema, pár štamgastů, dva mladičký milenecký páry. Ilona se koukala po lidech, cítila se uvolněně a spokojeně. Luboš do sebe lil piva se zasmušilým výrazem, mezi prsty otáčel zapalovačem, poťukával s ním o stůl. Jejich komunikace se scvrkla na věty typu: „Na to, že je půlka května, je fakt teplo.“ „Pivo by mohlo bejt studenějši.“ „Je to moc fajn, když už se dá sedět venku.“ Iloně to nevadilo. Zvykla si, že mimo postel to mezi nimi jaksi vážne. Vlastně jí to přišlo jako fajn změna. Týpků, co v jednom kuse melou pantem, vypravujou vtipný a ještě vtipnějši historky, měla už za svůj život dost. A taky doufala, že když bude trpělivá, pochopí jednu Lubošovu duši. Když dopíjela třetí pivo, naznačila Lubošovi, že už by mohli jít.

„Říkám ti, neříkej mi, co mám dělat!“ vyjel na ni. „Snad vím nejlíp, co mám dělat!“ zakřičel a honem si objednal další pivo, přestože svý šestý měl ještě skoro plný před sebou.

Hned na to se na ní podíval smutnýma psýma očima a potichu řekl:

„Promiň. Potřebuju se prostě nějak uvolnit, odreagovat. Taky mám city, víš?“

Přestože Ilona netušila, kam přesně tím míří, kývla:

„Jasně, jasně, že máš city.“

Poprvé ji napadlo, že Luboš je možná strašně hodnej a strašně smutnej chlap. A toužila ho konejšit a chlácholit a pofoukat mu všechny šrámy, který mu život uštědřil a o kterých ona, zatím, vůbec nic neví.

Do bytu se vrátili něco po půlnoci. Luboš vrávorál, a co chvíli Iloně říkal:

„Já po tobě fakt nechci, abys mě měla ráda! Nemusíš mě mít ráda!“

„Jojo,“ přitakávala ona, „už jsi mi to dneska říkal aspoň stokrát.“

Pomohla mu svlíknout a za ruku ho odvedla do sprchy. Užívala si vlažnou vodu, dotýkání se Lubošova těla, pocit, že už zase jsou na celičkovém světě jen oni dva. Pak poklekla a vzala do úst jeho pyj. Rychle a rázně, aniž by ho předtím laskala. Špičkou jazyka přejížděla žalud, jinak hlavou nehýbala. Čekala, až se Luboš sám začne hýbat v bocích. Luboš hlasitě funěl a mezi vzdechy řval do proudu vody:

„Nemusíš mě mít, kurva, ráda!“

Neslyšela ho.

Když potom kouřili v posteli, měla hlavu položenou na jeho hrudníku, levou nohou ho objímala kolem stehén.

„Nejsem těžká?“ zeptala se.

Luboš se začal šíleně smát.

„Hele, to mi nebudeš věřit! To mi připomnělo, že jsem kdysi šukal holku, co neměla nohu.“

„No a?“

Iloně to nepřipadalo moc legrační.

„Vždycky než jsme na to hupsli, sedla si na kraj postele, sundala si protézu a obřadně jí položila na zem.“

„Kolik jí bylo?“

Luboš otázku přeslechl nebo ignoroval.

„V určitým směru to bylo praktický, měl jsem dojem, že se do ní můžu dostat mnohem hloub. Ale koukat jsem na ten pahejl nemohl.“

Ilona típla cigaretu do popelníku na Lubošově břicho, podívala se na jeho tmavě hnědej úd. Pousmála se, protože jí při tom napadlo: „Takovej pahejl.“

„Pojď už spát,“ zašeptala Lubošovi do ucha.

Otočil se, podíval se jí do očí a zeptal se:

„Umíš si představit, že jsem měl takovou holku?“

„No, asi jo.“

„A nepřipadá ti to úchylný?“

„Ne, proč? Přece by... přece i...“ začala Ilona trochu koktat, „přece i jiný lidi mají právo... můžou...“

„To nemyslím!“ rozčílil se Luboš, „myslím, jestli ti nepřipadá úchylný si představovat, jak drbu jinou ženskou a k tomu postiženou? Jsi normální?“

Nebo tě to vzrušuje? Jo? Tak si k tomu ještě přidej, že pokaždý šíleně řvala, často jsem byl na rozpacích, jestli to není bolestí, ale nebylo, protože když jsem zpomalil, volala *nepřestávej!* Tak co? Baví tě to? Seš spokojená?“

„Ale to ty ses přece ptal...“ chtěla mu Ilona připomenout tu nevinnou otázku, kterou tohle všechno začalo.

Luboš si kleknul na postel, chytil Ilonu pevně za boky, mezi zuby chytil jemně její bradavku a chvíli si s ní hrál.

„Na všechny čtyři,“ zašeptal potom, „miluju tě zezadu.“

Jo, zezadu ji miloval a taky ji miloval ve chvíli, kdy se za ní zabouchly dveře a odešla. Nějak se mu pokaždý ulevilo. Netušil proč, ale byl z ní dost nervózní. Znepokojoval ho zřejmě její klid a její přímočarost. Věděl, že Ilona je po dlouhý době ženská, od který chce víc než sex. Ale dělal všechno pro to, aby si myslela opak.

„Ani ty blbý šlupky si po sobě neuklidíš!“ nadával nahlas, zapnul batoh, hodil si ho na záda a šel.

„Dneska jen čtyři?“ zeptala se máma s výčitkou v hlase, ale hned dodala, „no to nevádí, to nic.“

Naznačila rukou, aby k ní šel blíž a pošeptala mu:

„Představ si, že jeden můj známej kdysi říkal místo mandarinka mandelinka.“

Lubošovi se ulevilo. V první chvíli se bál, že uslyší z úst svojí mámy „mrdalinka“. To by asi nechtěl. Asi by nevěděl, kam s očima a jak na to zareagovat. Takhle mohl říct:

„To je vtipný. Pletl si mandarinky s těma broukama,“ i když mu to pochopitelně vůbec vtipný nepřipadalo.

„No, on si pletl různé věci,“ dala by se ráda do vzpomínání máma, ale Luboš jí přerušil:

„Venku je nezvykle teplo na to, že je polovina května.“

„Mně je tady jedno, jak je,“ povzdechla si máma, „jsem tady zavřená jak v kriminále a sluníčko sem jde jen chvíli ráno.“

„A vařej tady dobře?“ zeptal se Luboš, i když si uvědomoval, že ho to vlastně vůbec nezajímá, a že se na to ptá každou návštěvu už několik týdnů a pokaždý dostane stejnou odpověď: „To víš, nemocniční strava.“

„To víš, nemocniční strava,“ odpověděla máma automaticky, „neslaná nemastná. Ale já už toho moc nesním. Už jen přežívám...“

„Zas nabereš sílu, uvidíš, musíš být trpělivá.“

„Zalejváš kytky?“ připomenula mu jako pokaždý máma.

„Ale to víš, že jo.“

„Hlavně opatrně, abys je nepřelil.“

„Já vím.“

„Prach u mě nemusíš utírat, udělám to, až se vrátím a rovnou si i vyperu záclony.“

„Jo jo.“

„Taky by sis měl dát k sobě do pokoje záclony, seš tam jak ve výkladní skříni.“

„Kdo by mi tam asi koukal?“

„V předsíni v nástavci jsou záclony, můžeš si tam vybrat, ale nikde jinde mi nehrabej.“

„Nechci žádný hadry na okna.“

„A doufám, že k nám nikoho nevodíš,“ máma se zakabonila, „lidi jsou dneska všelijaký. Obzvlášť ženský mužou bejt pěkně mazaný.“

„Neboj se,“ řekl Luboš nepřesvědčivě a nesmyslně přerovnal ovoce na stolečku.

„A s tou paní, jak jsi o ní tuhle povídal, se ještě scházíš?“

„No jo,“ kývnul Luboš neochotně, „je moc hodná a má ráda divadlo, přesně jako ty, představ si.“

„Nemám ráda divadla,“ zamračila se máma, „jdu tam, jen když přijde Květa, že má lístky zadarmo, přes tu její neteř. Byla by to škoda nechat to propadnout a Květa nechce chodit sama. Většinou to jsou úplný pitomosti, který ty rádobyumělci považují za moderní. Dneska už nikdo neumí hrát a nikdo si ničeho neváží. Jenom kazej ty krásný hry a někdy mi připadá, že si prostě dělají z lidí blázny.“

Luboš měl v úmyslu Ilonu mámě přiblížit, ale zjevně se to nepovedlo. Zkusil to tedy ještě jednou.

„A její dědeček pracoval na dráze jako náš děda, to je náhoda, co?“

„Prosím tě,“ zakroutila máma hlavou, „u dráhy pracoval každej druhej! Hlavně, jestli už ti ta pani řekla, proč se s ní manžel rozvedl. To není samo sebou, nějaký důvod k tomu mít musel. Ale tím se ti asi honem chlubit nebude.“

„Neříkej pořád ‚ta pani‘, má jméno,“ naštvál se Luboš, „a snad se rozváděli oba, ne? Proč by to musela bejt jen její chyba?“ Tím, že i on sám byl ženatej

a má tři roky od rozvodu, teď argumentovat nemínil, děsil se debaty, která by potom nastala. Máma nikdy nenechala na Alici ani nit suchou a tři čtvrtiny z toho, co o ní říkala, byly pustý lži. Máma si na nich trvala, protože jedna paní povídala a protože měla potřebu ochraňovat svého synáčka a bylo jí úplně fuk, že on o to nestojí.

„Hlavně, aby nepila a nekouřila,“ zdůraznila máma, „ženský jsou dneska některý horší než chlapi.“

„Ale to víš, že ne,“ zamumlal Luboš a celej tenhle rozhovor už ho začínal pěkně štvát.

„Jenom aby!“ neodpustila si máma.

„Přece víš, že alkohol a cigarety absolutně nesnáším.“

„Doufám, že si ta pani nemyslí, že jí ulehčíš odchod od manžela,“ uvažuje máma dál a protože se při těch slovech nedokáže dívat synovi do tváře, upírá zrak na jasně oranžové mandarinky, „aby si nemyslela, že se k nám může nastěhovat nebo tak něco.“

„Ta pani je Ilona, hledá si podnájem a nedělej si zbytečný starosti!“ řekl Luboš už dost rázně, „chceš oloupat mandarinku?“

„Lubíku, stejně je to divný: rozvedený a furt v jednom bytě, vždyť se nad tím zamysli,“ podívala se na něj prosebně, „oni spolu určitě ještě i to...“

Jen ať přede mnou moje matka stařenka nevyslovuje slovo „souložit“! Nebo ať nedej bože dokonce nepoužije „smilnit“ nebo něco takovýho!

„A že nemají děti, je taky divný,“ řekla máma nahlas to, o čem už několik dní usilovně přemýšlela. Luboš s Alicí taky dítě neměl.

„Jo a konečně jsem přidělal tu poličku v koupelně.“ Luboš si myslel, že ho napadla spásná věta, která by mohla změnit téma hovoru.

„Ty seš tak hodnej, Lubíku,“ usmála se máma a natáhla ruku, že ho pohladí, ale ucukl, „a toho se právě bojím, že toho zneužije nějaká mazaná ženská.“

„Už budu muset, ještě si potřebuju připravit nějaký věci do práce,“ vymluvil se Luboš.

„Pořád jen pracuješ, měl by sis taky někdy odpočinout. A ve středu nemusíš chodit, ať se sem neženeš hned z práce.“

„To nestojí za řeč,“ odpověděl Luboš nesměle, „určitě přijdu.“

„A kdo ví, možná by sis měl zjistit, jestli je doopravdy rozvedená, jestli na tebe nehraje nějakou habadůru.“

„Promiň, fakt se mi to ještě nikdy nestalo.“

„V pohodě, nic se neděje.“

„Je mi to děsně trapný.“

„Nemusí, určitě se to stává mnohem častěji, než si myslíme.“

Ale ona věděla, že to v pohodě není. Že pro ni to opravdu je víc než trapná situace. Že ona by si nikdy nepomyslela, že po nevinný dvojce vína v kavárně vleze v podstatě neznámému chlapovi do postele. Luboš si myslel, že Zubatá z toho dělá zbytečnou vědu.

„Můžu se někde osprchovat?“ zeptala se nesměle.

Luboš si myslel, že až vyleze z koupelny, nabídne jí ze slušnosti kafe a pak ji prostě vypoklonkuje.

Vymluví se, že musí brzo ráno vstávat. Ve středu by ji mohl vzít do nemocnice nějakou větev, jenom aby si ji držel v záloze, protože to, že má být sám pro sebe, skutečně míní stoprocentně využívat. Myslel si, že vůbec není špatný, že ho má Zubatá za slušného a obětavého týpka. Ta jeho případný lži neprokoukne jako mnohdy Ilona. Navíc o něm má stoprocentně ty nejlepší reference přímo od jeho mámy. Sama to v kavárně naznačovala.

„Promiň, že se ptám, ale proč jsi cestou sem říkal, že bys mi nerad zkomplikoval život? Jak jsi to myslel?“

„Jéžiš, já nevím,“ zasmál se Luboš, „jsem to asi jen tak plácnul.“

„Aha,“ culila se Zubatá a natáčela si pramínek mokrých vlasů na ukazováček, „já jenom, že to se jako fakt nemusíš bát. Já se s mým bejvalým rozešla po Silvestru. Docela chlastal a byl na mě pak dost hnusnej.“

„Hm,“ zamručel Luboš otráveně.

„Promiň, asi je to blbý, o něm teď mluvit,“ začervenala se, „to jsem fakt nechtěla.“

„Hele, nezdá se ti, že se chováš dost divně?“ vyjel na ní Luboš.

„Promiň, samotnou mě to hned napadlo, že... že...“ zakoktala se Zubatá, „že jsem měla o Majkovi radši mlčet...“

„Mě nezajímá nějaký tvůj Majk!“ rozčílil se Luboš.

„No, on jako není Majk, on si jen tak říká.“

„Mě nebetyčně sere, jak se furt za všechno omlouváš! Furt křičíte po rovnoprávnosti, aby s váma chlapi jednali jako se sobě rovnejma, ale jak můžete, tak se cpete do podřadný role!“

Zubatá už měla na jazyku „Promiň, ale já myslím, taková nejsem“, ale včas to změnila na:

„To se teda pleteš, hošánku.“

Luboše to šileně rozesmálo, protože z jejích úst to vůbec neznělo věrohodně. I když je fakt, že svým způsobem musí být otrlá a drsná holka, jinak by nemohla dělat tu práci, kterou dělá. Nemůže být úplná citlivka, když dokáže koukat na krev, na výkaly, na blitky a na bolest druhých lidí. Možná je opravdu jenom trošku rozhozená z toho, že na to vylítli tak nečekaně a fofrem. Luboš si jí pozorně prohlížel. Seděla na okraji postele a prstama si rozčesávala vlasy. Zhodnotil, že může být klidně o deset let mladší než Ilona a rozhodně ocenil, že se hned po sexu umyla a natáhla si spodňáry a košili.

Až na ten předkus je o dost výstavnější typ než všechny jeho společnice „do pelíšku“, jak s oblibou říká. Má sice hodně široké boky, ale není tlustá.

„Chceš přinést hřeben?“ nabídl jí Luboš.

„Ani ne,“ špitla, „uvidíme se příští neděli?“

„Ve středu ne?“

„Ne, to mám volno, pojedu k našim, táta měl minulej tejden narozeniny.“

„Udělám kafe,“ nabídnul Luboš.

„Kafe nepiju, ale kdybys měl třeba nějakýho panáka.“

Sedli si vedle sebe do křesílek a pomalu upíjeli z širokých skleniček rum. Lubošovi imponovalo, jak si Zubatá olízla horní ret pokaždý, když se napila. A vůbec se neošklíbala jako jiný ženský. Všimnul si, že na pravý ruce má prstýnek s drobnou bleděmodrou slzičkou. To bude asi to, po čem mu zůstalo na zádech několik škrábanců.

„Máš štěstí,“ řekl jí, „že tady má máma zásobu, jak ona říká do cukroví, já to normálně vůbec nepiju.“

„Tvoje máma je strašně starostlivá, to je moc pěkný,“ usmála se Zubatá, „pořád říká, že určitě nemáš každý den teplý jídlo a že se jen tak odbejváš, že určitě málo spíš a že už abysme jí pustili, že převlíkne ložní prádlo a vypere záclony, že tobě je to fuk.“

„Jo, to teda jo,“ zasmál se Luboš a zběžně si promítal v hlavě, co všechno se odehrálo v jeho ložním prádle, co máma není doma.

„Jednou se chlubila, žeš prej vyhrál celostátní kolo v recitační soutěži, že i přesto ti ale dala učitelka z češtiny na vysvědčení trojku a že to vůbec nebylo spravedlivý. Dodneška má prej doma ručně napsanou tu básničku, cos říkal, kousek jí i umí z paměti, tak nám ho tam občas přednáší.“

„Vidíš to a já už ani nevím, o čem byla,“ řekl Luboš, „a to kolo bylo maximálně krajský.“

„Taky se jednou pěkně rozohnila a pohádala se se spolubydlící,“ vypravuje Zubatá dál, „byla to docela fuška je tam hodit do klidu. Ona jí vlastně nenaštvala přímo ta paní, ale farář, kterej za ní dochází. Poprosil tvoji mámu, jestli by na chvíli nemohla ztlumit televizi, že by se chtěli jen pomodlit.“

„No jo,“ vzdychnul Luboš, „já jí taky furt musím říkat, ať si ztiší televizi, o naslouchátku nechce ani slyšet.“

Tma venku houstla, rum ubýval a Luboš s potěšením zjistil, že Zubatá je moc fajnová a vtipná holka. Jasně, že do ní nebyl zamilovanej jako do Ilony, ale měl ji teď vedle sebe a bylo s ní příjemně. Když si ji sem přivedl, počítal s tím, že je tu nejspíš poprvé a naposledy, ale teď už věděl, že se Zubatá stoprocentně vrátí. Povídala teď něco o obrazech, který maluje její máma, Luboš jí u toho rozepínal knoflíčky košile. Jenom tak pomaloučku, mimochodem, snažil se při tom naplno vnímat, co mu říká.

„Nejvíc máma kreslí různý mandaly a anděly, věří, že pak ty obrazy vnášejí dobrou energii do domů, v kterých jsou, a že dovedou léčit.“

Luboš jí políbil na krk. „Pojď mě taky léčit.“

Zubatá se zasmála. „Jsi normální maniak. Už zase?“

„Jako že jsem cvok?“

„Ne, to ne, promiň, nemyslím...“

„Jo, už, prosím tě, nemysli! Jsi tak nádherná a tak voníš...“

Poslechla ho. Uprostřed divokýho milování ji zpátky do reality vrátila až jeho věta:

„Pojď, pojd', načůrej mi do huby!“

A bylo po vášni. Neřekla „promiň, tyhle věci nedělám“, ale:

„Seš magor! No jo, co jsem asi mohla čekat! To mi mělo bejt hned podezřelý, že takhle starej chlap žije se svojí pošahanou matinkou!“

„Ještě před chvílí jsi říkala, jak je moje mamča super! “ připomenul jí Luboš, „její rum ti taky přišel k chuti, co?“

„A co jsem ti asi měla vykládat? Že tam kvůli ní jedna paní probřečela celej večer, protože když se jí svěřila, že má starost o předčasně narozený vnouče, řekla jí, že tyhle děti by se měly rovnou zabíjet, protože to stát akorát stojí peníze a kdo ví, co z nich pak vyroste? Že prej zrovna tak by se měli likvidovat postižený lidi, protože nevedou plnohodnotnej život? Že jiný pacientce řekla, že na ní řekne, že chodí kouřit a že jí přeje dlouhý a bolestivý umírání na rakovinu?“

Luboše přešel vztek, pokrčil rameny a řekl: „Ale to si špatně vysvětluješ, to